Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător Dragoș Grigan

Dosarul nr. 2r-2238/25
(2-25119515-02-2r-14112025)

D E C I Z I E

25 iunie 2026 **municipiul Chișinău**

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios administrativ al Curții de Apel Centru

Instanța compusă din:
Președintele completului, judecătorul Eleonora Badan-Melnic
Judecătorii Elena Bolocan și Roman Pascari

examinând fără participarea părților, recursul declarat de avocatul Cojocaru Elena, în interesele recurentului Tonu Ion, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 septembrie 2025, pronunțată la cererea de chemare în judecată depusă de reprezentantul reclamantului Tonu Ion – avocat Cojocaru Elena către Tricolici Ana cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate, încasarea sumei și compensarea cheltuielilor de judecată,

A C O N S T A T A T:

ÎN FAPT

1. La data de 20 august 2025, Tonu Ion reprezentat de avocatul Cojocaru Elena, a depus cerere de chemare în judecată către Tricolici Ana cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate, încasarea sumei și compensarea cheltuielilor de judecată.

2. Totodată, a fost înaintată și o cerere privind asigurarea acțiunii prin aplicarea sechestrului pe bunurile mobile și imobile deținute de Tricolici Ana în limita valorii acțiunii de 52 000 Euro.

3. În motivarea cererii de asigurare a acțiunii reprezentantul reclamantului a indicat prevederile art. 174 și art. 175 Cod de procedură civilă al RM.

4. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 septembrie 2025 a fost respinsă cererea de aplicare a măsurii de asigurare în cadrul examinării cererii de chemare în judecată depusă de reprezentantul reclamantului Tonu Ion – avocat Cojocaru Elena către Tricolici Ana cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate, încasarea sumei și compensarea cheltuielilor de judecată, ca fiind neîntemeiată.

5. Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 15 octombrie 2025, în termenul de declarare a recursului, avocatul Cojocaru Elena, în interesele recurentului Tonu Ion, a declarat

recurs, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 septembrie 2025, Dosarul nr. 2-18419/2025 şi emiterea unei decizii prin care să fie admisă cererea reclamantului Tonu Ion privind asigurarea acțiunii și să se dispună aplicarea sechestrului pe bunul imobil ce aparține pârâtei Tricolici Ana, respectiv apartamentul cu nr. 39 din str.*****, sector Centru, mun. Chișinău, cu nr. cadastral: *****, cu destinație locativă, suprafață de 81.8 m.p., în limita valorii acțiunii de 52 000,00 Euro, echivalentul a 1 013 376 MDL, conform cursului BNM din 18.09.2025.

6. În argumentarea cererii de recurs, partea apărării a invocat că prin încheiere se indică faptul precum că reclamantul a înaintat cerința de aplicare a sechestrului fără a justifica din punct de vedere juridic şi a prezenta probe că o eventuală hotărâre crea dificultăți judecătoreşti sau a faptului că neaplicarea acestora ar face imposibilă executarea hotărârii judecătoreşti.

7. Astfel, menționează faptul că potrivit informației din Registrul bunurilor imobile, bunul imobil care a fost procurate din banii recurentului, situat în mun. Chișinău, str.*****, sector Centru, ap. 39, cu nr. cadastral: *****, cu destinație locativă, suprafață de 81.8 m.p., este proprietatea privată a pârâtei-intimate Tricolici Ana, potrivit Contractului de vânzare-cumpărare nr. 1383 din 05.03.2020, fiind grevat prin ipotecă, Contract de ipotecă nr. 1392 din 05.03.2020.

8. Prin cererea de chemare în judecată, una din solicitări este recunoaşterea dreptului de proprietate asupra investiției efectuate la procurarea bunului imobil menționat mai sus, care a avut loc în baza contractului de vânzare - cumpărare citat. Deci din conținutul cererii de chemare în judecată, se poate constata că obiectul acţiunii constituie recunoaşterea dreptului de proprietate asupra investiției efectuate în bunul imobil al cărui unic proprietar este Tricolici Ana, în asemenea circumstanţe descrise şi având în vedere că asigurarea acţiunii civile este o măsură prevăzută de lege şi o modalitate efectivă de protejare a drepturilor participanților la proces, care după natura sa contribuie la păstrarea situației existente între părţi până la pronunțarea actului judecătoresc, mai mult ca atât pentru neadmiterea înstrăinării bunurilor care ar crea dificultăți și imposibilă executarea unei eventuale hotărâri judecătoreşti, solicită admiterea recursului şi emiterea unei hotărâri prin care să fie dispusă asigurarea acţiunii.

9. Remarcă că în speța respectivă, în situația în care pârâta-intimată este unicul proprietar, există riscul ca până la rămânerea definitivă a unei hotărâri judecătoreşti ca Tricolici Ana să înstrăineze bunul imobil în a căror investiție cere să fie recunoscut după Tonu Ion, dreptul de proprietate, respectiv întru eschivarea de la executarea unei eventuale hotărâri, va urmări transcrierea dreptului de proprietate asupra bunurilor ce-i aparțin unor terte persoane, iar executarea unei eventuale hotărâri judecătoreşti de încasare a sumei băneşti va fi imposibilă.

10. În contextul în care Tricolici Ana "delapidează" bunuri străine (mijloacele financiare), apare dubiul rezonabil că aceasta va acționa în scopul înstrăinării bunurilor sale pentru a nu putea fi urmărite. Măsurile asigurătorii solicitate sunt proporționale interesului legitim urmărit de reclamant. Acestea se limitează doar la valoarea creanţei pretinse de reclamant şi sunt solicitate doar în scopul de a conserva o parte din patrimoniul pârâtei drept garanţie a executării hotărârii judecătoreşti.

11. Menţionează că, măsurile asigurătorii sunt îndreptate şi în sensul de a responsabiliza

pârâta, ca aceasta să se folosească cu bună-credință de drepturile procesuale, să nu întreprindă măsuri de tergiversare a procesului, iar cauza să fie examinată într-un termen rezonabil.

12. Conchide că, scopul aplicării măsurii de asigurare, rezidă anume în crearea unui climat favorabil executării eventualei hotărâri judecătoreşti, iar neaplicarea acestora, la caz, poate crea ulterior impedimente. În plus, asigurarea acțiunii este o garanţie de protejare şi reparare reală a drepturilor participanților la proces, menite să asigure executarea actului judecătoresc pronunțat, precum şi să contribuie la păstrarea situației existente între părțile în litigiu până la finisarea examinării cauzei în instanța de judecată.

13. Chiar dacă temeiurile asigurării acțiunii nu sunt enumerate expres în art. 174 Cod de procedură civilă, consideră că în cazul dat necesitatea rezultă din pericolul de dispariție, înstrăinare a bunurilor imobile, care se află în posesia intimatei-pârâte. În acest context, nu în zadar, legiuitorul a instituit în codul de procedură civilă, măsura asigurării acţiunii, pentru a asigura executarea efectivă a unei eventuale hotărâri judecătorească.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

14. Art. 426 Cod de procedură civilă:

(3) Recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

15. Art. 427 Cod de procedură civilă:

Instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să lit. a) respingă recursul și să mențină încheierea.

16. Art. 174 Cod de procedură civilă:

17. La cererea participanților la proces, judecătorul sau instanţa dispune în aceeaşi zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

18. Art. 175 Cod de procedură civilă:

(1) În vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept:

a) să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane;

a[1]) să noteze acţiunea, în registrele de publicitate prevăzute de lege, în raport cu drepturile pîrîtului;

b) să interzică pârâtului săvîrşirea unor anumite acte;

c) să interzică altor persoane săvîrşirea unor anumite acte în privinţa obiectului în litigiu, inclusiv transmiterea de bunuri către pîrît sau îndeplinirea unor alte obligaţii faţă de el;

d) să suspende vînzarea bunurilor sechestrate în cazul intentării unei acţiuni de ridicare a sechestrului de pe ele (radierea din actul de inventar);

e) să suspende urmărirea, întemeiată pe un document executoriu, contestat de către debitor pe cale judiciară.

(2) Judecătorul sau instanţa dispune, la cererea participanţilor la proces, aplicarea și a altor măsuri de asigurare a acţiunii care să corespundă scopurilor specificate la art.174. Pot fi admise concomitent mai multe măsuri de asigurare a acţiunii dacă valoarea bunurilor sechestrate nu depăşeşte valoarea acţiunii.

19. Art. 177 Cod de procedură civilă:

(1) În cererea de asigurare a acțiunii se indică motivele și circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii.

MOTIVAREA INSTANȚEI

20. *Analizând legalitatea și temeinicia încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate de avocatul recurent expuse în cererea de recurs și a materialelor din dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru conchide că recursul este neîntemeiat și pasibil de a fi respins, cu menținerea încheierii instanței de fond, din motivele ce succed.*

21. În acest context, Colegiul notează că, asigurarea acțiunii civile constă dintr-o totalitate de măsuri silite temporare, dispuse de către judecător sau instanța de judecată la solicitarea părții interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive și aceste măsuri au următoarele particularități: sunt urgente; au un caracter temporar; au drept scop apărarea drepturilor patrimoniale ale solicitantului; urmează să fie în concordanță cu obiectul acțiunii.

22. Indiferent de forma aplicabilă, măsura asiguratorie ține de substanța obiectului acțiunii, judecătorul urmând să o dispună doar în cazul în care, în mod plauzibil, se afirmă un risc al unei eventuale imposibilități de executare, sarcina probațiunii întru aplicarea măsurii de asigurare fiind pusă pe seama solicitantului, care urmează să prezinte probe pertinente și să justifice necesitatea asigurării acesteia, iar aprecierea pericolului ținut de substanța obiectului acțiunii este la latitudinea instanței de judecată.

23. Astfel, Colegiul subliniază că pentru a dispune aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii nu este suficientă acceptarea spre examinare a cererii de chemare în judecată, ci este necesar ca judecătorul sau instanța de judecată să stabilească, în baza probelor și argumentelor prezentate de reclamant, că neluarea unor astfel de măsuri ar putea face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

24. În această ordine de idei, Colegiul reține că instituirea prin măsuri asigurătorii a unor restricții asupra exercițiului drepturilor pârâtului trebuie să fie justificată prin circumstanțele concrete ale cauzei, să urmărească scopul prevăzut de art. 174 Cod de procedură civilă și să respecte un raport rezonabil de proporționalitate între măsura solicitată și necesitatea asigurării executării eventualei hotărâri.

25. Instanța de recurs relevă că, la pronunțarea încheierii privind aplicarea măsurilor de asigurare sau neaplicarea acestora, judecătorul urmează să verifice: raționalitatea și temeinicia cerințelor solicitantului despre aplicarea măsurilor de asigurare; probabilitatea cauzării unui prejudiciu solicitantului în cazul neaplicării măsurilor de asigurare; dacă există pericolul *in mora*

(pericol de dispariție, degradare, înstrăinare, risipire a bunului sau proastă administrare); asigurarea unui echilibru între părțile cointeresate; preîntâmpinarea atingerii intereselor publice sau a intereselor unor terți în cazul aplicării măsurilor de asigurare; în ce măsură modalitatea de asigurare a acțiunii solicitate este în corelație cu obiectul acțiunii înaintate și dacă aceasta va asigura realizarea de facto a scopului măsurilor de asigurare.

26. Analizând încheierea supusă recursului, materialele cauzei, motivele invocate de recurent, cât și de intimat, Colegiul constată că, instanța de fond corect a reținut starea de fapt și corect a aplicat cadrul legal situației.

27. Colegiul reține că acțiunea dedusă judecății cuprinde pretenții privind recunoașterea dreptului de proprietate în legătură cu investiția pretins efectuată de reclamant la procurarea imobilului ce figurează înregistrat cu drept de proprietate pe numele pârâtei Tricolici Ana, precum și încasarea unei sume bănești.

28. La caz, Colegiul judiciar apreciază ca fiind corectă și legală soluția primei instanțe privind netemeinicia cererii de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii or, prin prisma art. 174 Cod de procedură civilă, scopul aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii rezidă din necesitatea executării unei eventuale hotărâri judecătorești.

29. Aderent, instanța de recurs constată că cererea de aplicare a măsurii de asigurare a acțiunii înaintată de avocatul Cojocaru Elena, în interesele recurentului Tonu Ion, nu este motivată în fapt, potrivit exigențelor prevăzute de art. 177 alin. (1) din Cod de procedură civilă, primei instanțe, precum și instanței de recurs, nefiindu-i prezentată nici o probă concludentă, care ar demonstra faptul că, neaplicarea măsurii de asigurare a acțiunii ar putea face imposibilă executarea eventualei hotărâri judiciare de admitere a acțiunii**..**

30. Colegiul reține că imobilul asupra căruia recurentul solicită aplicarea sechestrului este individualizat și se află în proprietatea pârâtei Tricolici Ana, iar pretențiile formulate în acțiune sunt legate inclusiv de investițiile pretins efectuate de reclamant în legătură cu dobândirea acestui bun. Această împrejurare demonstrează existența unei legături între măsura asigurătorie solicitată și obiectul litigiului, însă nu este suficientă, prin ea însăși, pentru aplicarea sechestrului, cât timp art. 174 Cod de procedură civilă condiționează asigurarea acțiunii de existența riscului ca neaplicarea măsurii să facă imposibilă executarea eventualei hotărâri judecătorești.

31. Faptul că Tricolici Ana figurează drept proprietar al imobilului și dispune, în principiu, de prerogativa juridică de a-l înstrăina nu echivalează cu existența unui risc concret de înstrăinare în scopul împiedicării executării unei eventuale hotărâri. Aplicarea unei măsuri asigurătorii nu poate fi întemeiată exclusiv pe posibilitatea juridică abstractă a titularului dreptului de proprietate de a dispune de bun, fiind necesare circumstanțe obiective care să facă plauzibil riscul prevăzut de art. 174 Cod de procedură civilă.

32. Colegiul observă, de asemenea, că din înscrisurile la care face referire însuși recurentul rezultă că imobilul este grevat cu ipotecă. Existența acestei sarcini nu exclude, prin ea însăși, posibilitatea înstrăinării bunului și nici necesitatea unei măsuri asigurătorii într-o anumită situație concretă, însă constituie un element al situației juridice existente care trebuie apreciat împreună cu celelalte circumstanțe ale cauzei. Or, în prezenta speță, recurentul nu a indicat existența unor

acte de pregătire a înstrăinării, a unor negocieri cu terți ori alte împrejurări concrete care să demonstreze intenția pârâtei de a diminua patrimoniul în scopul împiedicării executării eventualei hotărâri.

33. Mai mult ca atât, instanța de recurs evidențiază că, avocatul recurent nu a prezentat careva probe, care să demonstreze existența riscului imposibilității punerii în executare a eventualei hotărârii judiciare de admitere a acțiunii.

34. În speță, riscul invocat de recurent este dedus, în esență, din faptul că pârâta este titulara dreptului de proprietate asupra imobilului și din presupunerea că aceasta ar putea proceda la înstrăinarea bunului pentru a împiedica executarea unei eventuale hotărâri favorabile reclamantului. Or, în lipsa unor circumstanțe obiective care să indice existența unei intenții ori a unor demersuri concrete de înstrăinare sau diminuare a patrimoniului, o asemenea presupunere nu este suficientă pentru a justifica ingerința asigurătorie solicitată.

35. În același timp, Colegiul subliniază că, simpla existență a unor divergențe între părțile litigante, nu poate servi drept temei pentru aplicarea măsurii de asigurare în lipsa unui suport probant, mai mult că temeinicia acesteia necesită a fi probată în cadrul procesului judiciar.

36. În asemenea circumstanțe, Colegiul reține că avocatul recurent urma să demonstreze prin circumstanțe reale şi probe pertinente şi concludente faptul că în caz de neinstituire a măsurii asigurătorii s-ar crea dificultăți în executarea hotărârii judecătorești sau ar surveni pagube iminente, or, pe lângă faptul că scopul măsurilor de asigurare este de a conserva o anumită situație legală sau de fapt pentru a proteja drepturile părții interesate, acestea urmează a fi proporționale, adică ingerințele în drepturile pârâtului trebuie să fie echilibrate într-o măsură rezonabilă de protecția anticipată a drepturilor reclamantului.

37. Prin urmare, în contextul celor relatate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră că prima instanță justificat și argumentat, cu pronunțarea asupra tuturor aspectelor importante, având în susținere cadrul legal aplicabil speței, corect a ajuns la concluzia de a respinge cererea depusă de avocatul Cojocaru Elena, în interesele recurentului Tonu Ion.

38. Colegiul nu poate reține ca element demonstrativ al riscului asigurător afirmația recurentului potrivit căreia conduita pârâtei în raport cu mijloacele financiare pretins transmise de reclamant ar demonstra reaua-credință a acesteia și, implicit, intenția de a înstrăina bunurile pentru a împiedica executarea hotărârii. Existența și natura raporturilor patrimoniale dintre părți, proveniența mijloacelor financiare utilizate la procurarea imobilului, precum și conduita juridică a pârâtei în raport cu acestea constituie chestiuni ce țin de fondul litigiului și nu pot fi tranșate la etapa soluționării cererii de asigurare a acțiunii.

39. În consecință, argumentul privind imposibilitatea executării unei eventuale hotărâri judecătorești nu poate fi reținut în lipsa unor circumstanțe concrete și verificabile care să facă plauzibil riscul prevăzut de art. 174 Cod de procedură civilă. Simpla posibilitate ipotetică a înstrăinării bunului nu este suficientă pentru instituirea unei restricții asupra exercițiului dreptului de proprietate al pârâtei.

40. Subsecvent, Colegiul judiciar reiterează că aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, fără a fi probată necesitatea aplicării măsurii de asigurare, ar putea fi disproporțională, iar ca urmare ar putea afecta drepturile părții pârâte.

41. Colegiul civil notează că nu este suficientă doar expunerea circumstanţelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de netemeinicie pe care se întemeiază, precum şi dezvoltarea lor. Motivarea recursului presupune nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziţie pronunţat de prima instanță, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părţii, instanţa a pronunţat o încheiere neîntemeiată. Condiţia legală a expunerii motivelor de recurs implică determinarea greşelilor anume imputate primei instanţe la etapa asigurării acțiunii, o justă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum şi indicarea probelor pe care se bazează, fără a atinge fondul cauzei.

42. Abordarea recurentei în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția primei instanțe, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune casarea actului de dispoziție.

43. Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de avocatul recurent.

44. Reieşind din faptul, că încheierea contestată a fost adoptată cu respectarea normelor de drept procedural și material, Colegiul judiciar a ajuns la concluzia că recursul declarat de avocatul Cojocaru Elena, în interesele recurentului Tonu Ion, urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menținerea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 septembrie 2025.

45. În conformitate cu art. 425, art. 427 lit. a), art. 428 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E:

Se respinge recursul declarat de avocatul Cojocaru Elena, în interesele recurentului Tonu Ion.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 septembrie 2025, pronunțată la cererea privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de reprezentantul reclamantului Tonu Ion – avocat Cojocaru Elena către Tricolici Ana cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate, încasarea sumei și compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
Judecătorul: Eleonora Badan-Melnic

Judecătorii: Elena Bolocan

Roman Pascari